

Mẹ Kéo Ống Quần Lau Nước Mắt Bầy Con Của Mẹ Khác Gì Chim

Đất hết thể thâm canh / là hết lành, thôi bỏ! Những con chim bé nhỏ lại vỗ cánh lên trời...

Chúng bay đến một nơi...trong tưởng tượng: ở đó / những chim lớn nhường sẻ / một chút ân tình...chim!

Chúng bay suốt ngày đêm và dĩ nhiên chúng mỏi; phải nói thêm: chúng đói, chúng ngừng lại và buồn!

Người ta thấy dọc đường / những đoàn người...chim chóc. Rừng núi xẻ ngang dọc, vẫn không có xóm làng!

Nhiều ngôi nhà thật sang, cổng còi và cửa khép. Trước mắt là cảnh đẹp, chưa phải cõi Thiên Đàng!

Một ngày thôi, tạ tàn / những bộ cánh bóng nhẫy! Từng hàng xe gắn máy, từng manh chiếu bên nhau!

Không một tiếng mày tao ngoài những tiếng nước mắt. nhỏ xuống lời cầu Phật, vút lên tiếng kêu Trời...

Đất hết lành là thôi! Con ôm mẹ thút thít. Vợ bên chồng than mệt, chồng đáp lại nụ hôn...

*

Bạn à, tôi dễ thương? Hay là tôi dễ ghét? Tôi làm thơ...tả thiệt / một thời kỳ Việt Nam...

Tôi tả cái gian nan của bầy chim mỗi cánh...May mà trời chưa lạnh...đếm từng ngày ngón tay!

Chúa nói: Không Ngày Mai! Phật nói: Sẽ thành Đạo!

Người nhường cơm chia áo. Lãnh đạo đọc diếu văn!

Thơ tôi, giữ hay quăng? Tình tôi nhờ sương khói. Tôi biết bạn không đợi tôi có một bài thơ!

Trần Văn Lệ